

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hétfő

100. szám.

Pest, július 10. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethető csak a kiadónál országúton Kunewalder háznál, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Július elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forint-jával fogadjuk el.

Hirdetésektől egy háromszor harsábesett sorért, vagy ennek helyett 3 kr. peng. p. fizették.

A mit egyszer sejtettünk meg történt.

A ministerium a trón beszédre adandó választ zárt Comitével akarja készíttetni.

Ha jól vagyunk értesülve az oppositio hónap indítványozandja hogy a ház maga alakuljon át Comitévé.

A kormány át akar csuszanni... Ők azt akarják hogy zárt választmány előtt igazolják magukat, hogy ott mint valami bizalmas körben adják elő politikájukat, hogy aztán a jelenlevőket különböző úton módon lekenyerezessék.

A ministerium effélekhez folyamodik... mert bizonyosan tudja, hogy a haza ügyeinek minden ága a legiszonyatosabban nyomoru helyzetben van.

A ministerium az ország előtt el akarja titkolni gyengeségünket.

És miért?

Ne hogy elleneségeink meg tudják, hogy mint a nagyidai orvásoknak nincs puska porunk.

Ez gyermekes gondolat. Olyan mint a strucz ki ha üzőbe vetetik fejét a homokba dugja, s azt hiszi hogy nem látatik.

Bizony pedig nagyon jól tudják azt elleneségeink mennyire készülendül állunk. Különben, hogy merne minket egy marok nép megtámadni?

Nap fényre a bolegséggel. Tudja az egész ország mi bajunk, s lássunk utána az orvosláshoz.

Különben...

Különben, ha egy zárt comissió fog itt mindent elvégezni, s ezen commissió az adatokból azt látja, hogy a haza veszedelemben van, a már egyszer rászédett nép azt fogja mondani.

Komám aram, megint bolond beszéd ez: csak olyan ostoba hír talnt a millyent mindennap hallunk.

A mai ülésben Nyári Pál felszólalt a házat hogy válasznak elnököt, s jegyzőt.

Pami József interpellatiót intézett a ministerhez: Ha valjon igaz e, hogy a réz rabló csoporttal fegyver nyugvás kötött, ha ezen fegyver nyugvás a ministerium tudtával kötött e, és valjon ha e fegyver nyugvás nem azért kötött, mert Hrabovszki general a ministerium rendeleteinek nem engedelmeskedik.

Ezen ezen első parlamentaris interpellatio nagy figyelemet gerjesztett.

A szószékre Szemere Bertalan lépett fel, s azt mondta: hogy míg a ház elnökeit meg nem választja addig nem szól. És nem is szólott többet egy kukkot sem az eszemadta kis barnája.

Már az igaz, hogy a ministerium az országgyűlés végén nagy koszorut kaphat.

De ugy van az ha a kormánytól a haza nem kíván többet, minthogy a törvényeket és szabályokat tartsa meg.

Egy nagy ember egykor azt mondta. — Megsértettem a törvényt de a hazát megmentettem.

Szemere Bertalan látóvalok kéjre ezt az építelményt fogják írni.

Elvesztettem a hazát de a szabályokat meg nem sértettem.

Ki tudná megmondani miben találunk igla világ legnagyobb contrastját.

Nézzünk körül: egy részről hazánk szomorú helyzete tűnik fel előttünk, más részről a képviselők háza.

Ez a világ legnagyobb contrastja. Kivül nyílt veszedelem, az ország existenciája a legkomolyabban compromittálva, s ott benn a teremben eredménytelen vármegyegyűlés, valóságos hus limitatio.

Soha senki nem gondolta volna, hogy akkor midőn a haza megmentésére rögtönében összehívott nemzeti gyűlés együtt fog lenni, július másodikától tizedikeig semmi se történjék.

Fő ok természetesen a miniszterek, mert ezen méltóságos seigneuria legkevésbé sem megy előre jó példával.

A miniszterek az ülések alatt, borzasztóan unják magukat.

Nevegetnek jobbra balra a világ legirtózottabb phlegmájával, leteszik könyöküket az asztalra, kinyújtják lábaikat, s törölgetik homlokaikat.

Ha valami vita itt ott felmerül, arra nézve olly közönyösek, hogy az idegen őket okvetlenül idegeneknek fogná tartani, kik nyelvüket sem értik.

Az alsó házat ugy lehet képzelni mint valami vén gyermekekből álló iskolát, hol azonban a régi jó Palóczi, ezen rokkant précektor hasztalan igyekszik a csendességet feltani.

Nem lehet ezt a népet kordában tartani.

A belügyminister? Ennek egy valamin kívül semmi sem kell.

Ezen egy valami pedig az, hogy ő belügysege akkor boldog, akkor megelégedett, akkor örömtől elragadtatott, ha észre veszi, hogy a zsiros galléri táblabírák őt, mint igen udvarias elegans és finom arszlánt bámulják.

És akár hova legyünk, nem is akad ott a kamara beljében egy valami kedvesebb mulatság mint ezen lionministert figyelemmel kísérei.

Szemere mindig nevet. Van oka rá vagy nincs. Felélnék-e vissza azok, kiket elbájosni akar vagy nem. Az neki mindegy.

Szemere előtt a képviselők kara egy csinos hölgykoszoru. Szemere a kövtelek előtt folytonosan az aimablet akarja játszani.

A gőzű gondolta volna, hogy épen Miskalczról kapják az ilyen könnyű legényeket.

Battyányiról kézségségesen azt hiszik, hogy a katarákban nem igen szándékozik nagy szerepet vinni.

Hanem annál többet akar tenni insprucki utjaiban.

Mert hiába nálunk még az insprucki-bucusi politicsja uralkodik.

Nálunk a ki nem gróf még nem is lehetne első minister, mert némelly ministerialis egyének szerint egy nem magnást Sophia hercegnő el sem fogadhatna.

Hej pedig ha az lesz első minister, kire gondolunk, majd meglátjuk kinek lesz előbb szüksége — arra, hogy egymást meglátogassák. Azon első minister látogassa meg ő főhercegnő-éget, vagy Sophia a magyar nemzet első hivatalnokát.

Klauzálnak a kamarában még nem hallottuk hangját. A vidékiek meg nem tudják róla bassusban szokot e beszélni vagy tenorban.

Ugyan ezt mondhatjuk Eötvösről is.

Széchenyi? Ez még most is a régi. Csak hogy zsákjai megszaporodtak.

Egy némellyek kedviért kik Israe'ben járattanak, meg kell jegyeznünk, hogy Széchenyinek

annyi zsákja van, a hány féle ügyben részt szokott venni.

Az igen felséges látvány lehet ezen tarizsnyákat a gróf ur szobájában egymás mellé a fa ra felakasztva látni.

Fekete, fehér, sárga, vörös minden higondolható szintűek. Lánchíd, lóverseny, kasino, kereskedelmi társaság, vármegye, város, tiszta szabályozás, dunai vaskapu, gőzhajó társaság, henger malom, sétány.... üdvlelde.

Mindezen intézeteknek Széchenyi egy különös zsákot tart.

Az országgyűlés e zsákok számát egygyel újra megszaportotta. Az új zsák vörös bársony.

Egy új ujságot mondhatunk a közlekedési ministerről, a parlament megnyitása után a nyolczadik napon.

És midőn mindezeket a vidéki olvasó hallja, csodálkozva fog felkiáltani.

Bolonddá tesz minket a ministerium?

A haza veszedelmének kikiáltása csak vármegye protocolomi sallang . . .

Nem volna az több mint például midőn Biharban a vármegye Tiszával a főorvos kinevezéséről civakodva, a liberálisok akkor is azt mondták: A haza veszedelmében van.

Egy ló halálában össze csődített országgyűlés alakja ez mi itt nekünk festetik?

A hazáját szerető magyar így fog beszélni.

De hát nincsenek pártok, kik sürgetnék a munkálatokat? Nincsenek kik zászlót mernének ragadni, s azt néhány pad elébe kitűzni?

Hol van az ifjú radical párt?

Nyájás olvasó: Csep, és tenger.

Emberi kéz... s egy gőz erőre készült iszonytató nagyságu gép.

A ministeriumnak többsége van. Hanem azt a többséget senki sem irigyli neki. Am birja, míg a sor a vitákra kerül, birja addig míg rossz politikájoknak megteremnek gyümölcsei, melynek fanyar ízétől majd csak meg gondolja magát a táblabírópárt.

A ministerialis párt már organisálva van. Organisálva és pedig amugy francziásan, a midőn már megvannak kinek-kinek saját kilátásai.

A konferencián egy kézzorítás, és sokat jelentő pillanat . . . és a boldog követnek eszibe jő: hogy itt vagy ott van egy üres hely, itt vagy ott nem sokára meghal egy öreg tisztviselő.

És tudja e az olvasó hogy a ministerialis párt összalakítása körül ki az, ki legkitünőbb érdemekkel dicsekedhetik?

Kovács Lajos.

Ezt a fiatal legényt úgy képzelje az olvasó mint ki papir kezében, s szájában plajbászt szopogatva, kerülgett elől hátul s az ártatlan követeket beprotocolisálja.

Tamquam Leo rugiens circuit quaerens quem devoret.

Mint ordító oroszán jár és kél nézve kit nyeljen el.

Bizony pedig Kovács Lajost különb gyerekek hittük mint hogy illy political Chiffinch szerepét képes legyen elválni.

Kovács Lajos olyan ember fog lenni ki ha ministeri combinatio lesz mindig szóba fog jönni, de azért soha sem jut be. Ulyen embereket többet ismerünk a franczia kamrából. Többnyire olly-

nok kik mint eszközök magokat egy némelly nagyok által használtatni engedik. A közönség rólok azt hiszi: hogy a mit tesznek önállóan teszik, s azért valami nagyot gondolnak rólok. Így jönnek ők aztán a ministeri krisisek alatt szóba. Azonban miután a jobban értesültek körében a dolgokat közelebről ismerik, szinte így maradnak ki mindig onnan . . .

Kovács Lajos maga is jól tudja ezt. De mi az ördögöt tegyen ha attól a Széchenyitől annyira meg van boszorkányozva.

Jó szerencsét a vén ekspektans szerepére, drága Kovács Lajos.

Őn Pártjának pedig, melyet ön plajbászszal össze szerzet kívánjuk, hogy minél előbb hordja szét a jégeső.

Pest, jul. 6. 1848.

Nincs pénz! — nincsenek löszereink!! —

E panaszhangok már annyira saturálták a levegőt, hogy várjunk csak polgártársak! a jó időtől, mert istenemre! maholnap olyan bibliai manászesű pénz, meg löször eső borítandja el honunk minden zugát!

Dehogy nincs pénz! dehogy nincsenek löszereink!!

Mindkettőt egy egy ténnel világositandom.

Ismerek egy halottaiból feltámadt embert, a kinek horgán nem kevesb, mint egyszerre háromféle fizetéses hivatal viczkádozik.

A közbeszéd csak két nyeregről emlékezik, három épen hallatlan dolog egy ülethez! Holott ez úgy van. Illy esetet pedig többféle kiadásban lehetne felhordanunk.

Bizony igaz az: kinek Krisztus barátja, stb.

Az illy olygarchai zsebbe szivárgó kiadások teremik aztán a financialis deficiteket, s idézik a közszükségszülte közpanaszokat elő.

Nagy hirben állani; három tölgyet fejni ezen a bibliai sovány tehénhez hasonló szegény hazában; közszükségeire semmit sem áldozni, magány körének pedig zsarnoka lenni: ez ám a tettekben nyilvánuló igaz hazafiság.

A régi romaiak a hazafiságot egészen más szempontból fogták fel:

„Ők — mint Valerius mondja — inkább szegények akartak lenni a gazdag hazában mint hivataloskodásból gyűjtött pénzzel birni — a szökőkűdő társaságban.“

Hazájokat nem nyereségből, hanem tiszta hazafui szeretetből szolgálták. — Ezt mindig tettekben nyilvánították, és nem nyom nélkül elhaló sujtásos szónoklatok ásvényébe, vagy az iver száma által, nagygyá izmosult könyvek holt betüibe temették.

Nemzeti nagyságukat nem pompás, aranyos öltözetekben, és még paszomántosb legények tartásában keresték (mint azt ad acta tett aristocratának torán tegnap látók) hanem szívökben szent talizmánként hordák azt, mert midőn áldozni kellett, a nagylelkűséget mindenkor kitüntették.

Ezek Róma fiainak (ezek egy nem álhazafi) jellemvonásai. Ők illynemű tényekben keresték a honfi dicsőség hirnevét.

Nálunk — megszámlálható kivételekkel — elég, egy minden talpraesett ropogós constructio megéljenző publicumnak tapsvihara.

De a vihar elvonul. A láthatár megtisztul. És látni fogjátok őket meztelenségökben.

Szoritkozunk csak a legnélkülözhetlenebb kiadásokra. Ne állítsunk új bureaucraticas rendszert föl. A hivatalokra állítsunk olly egyéneket (vagy humffime veniam rogo, állítsanak az illetők) kik állomásukat nem gazdagodási forrásnak tekintik.

Fejtsük le ama gazdag arany készüléteket, és engedjük e holt tökéket az élénk forgalmu capitalisok feltámadásában részesülniök, mint hajdan József a 11 apostolt: ite ad universum orbem stb. s lesz még több pénzünk.

Ki azt meri állítani, hogy löporunk nincs: annak kesztyüt lábához.

Hát ugyan a tegnapi ágyuztatással nem lehetett volna e a hervát dictatort fészékével együtt összezuzatni, s a borzot lyukából kifüstölni.

Osztán nincs löporunk! dehogy nincs!!

Ad vocem dictator: — Valjon népgyűlésünk eloszlik-e mielőtt elleneink — mint hajdan a „te deum“ — szó austriaikat — meglepnének?

Nem háromlábú jószékről akarok szólni; de ha a — most hazánk, s a magyar honfiak becsületének megmentésére rögtön teendők korszakában is dögleletes ragályként uralgó szónoklatú düh, és az azt átengő variatioi szellemből a jövőndő titkaira következtetni: bizony bizony mondom nektek! — bár mennyit mozog on is a sajtó — ha haza nem lódultok uraim! és boldogot boldogtalant mozgásba nem hoztok: olly nyom nélkül seprend el minket a mindenfelől dühöngő fölböszült elemek vad orcánja, mint a homokba rajzolt betűket a puszták szele.

Ugyan ki lehetne barátunk, ha mi magunk ellenei vagyunk?

Időnk homokjai számítvak. Ha egyszer lepörögtek, semmi hata'om többé fel nem önt garatunkra.

Azért az istenért végezzetek! oszoljatok szét. Akarjatok, de erősen akarjatok, s pár hét alatt a hatalmas magyar hadnak csak hírére is meghunyászkodnak elleneink. — Si vis pacem: para bellum! — Csiki.

Nevelési ministerhez.

Polgárminister!

Az érsekújvári s miskolci képezdei tanárságrai pályázat helyének Pozsonyba és Kassára hirdetett kitzésését a legczélszerűbb ellenének látja mindenki. Vagy talán nem akarja, hogy a szegény, de tudományokban miveltség és nevelésben sok gazdagoknál előbb álló, de az új költségeket 30, 40, pengővel fedezni nem képes egyének is pályázhassanak? Higye meg polgárminister: miként a szegény legény egyszer alkalmasabb a tanítói pályára. Ne akarja tehát az illyeneket a pályázattól elmozdítani, és tegye a pályázatot át Pestre, a hon szívébe hol ők tanítva és nevelve képezték magokat tanítókká, hol az intelligentiának széke van. Lássá ön polgárminister nekünk lehetetlen, vagy legalább a legnagyobb megerdítésünkbe kerülne a hon egyik szélétől a másikká utaztatni

több pályázni kívánók nevében: Szegény Antal.

Pest, jul. 10.

Helyzetünk perczről perczre bonyolodottabb. Jelenünk sötét chaosz; jövőnk kétségbeesítő.

Annál jobb.... a közönbőség, csökönőség és tétlenség kora, ha még élni valók vagyunk, annál előbb lejárand.

Hasonlítunk azon emberhez, kinek a víz ajkáig ér, — s ha még sem mozdul, a gyilkos habok, feje felett csapnak össze.

Kivül, belől ellenség, és árulók serege vett körül. Az önfentartás órája bekövetkezett.

Nézzetek Oroszországra, s a római sánczok felé. — Olvassátok a Kolovrát ezredesről tudósítást; . . . s kérdjétek meg a hadügyministert, mi történik a „Mészáros“ nevű hadi hajó készítésével? —

Olvassátok meg a legközelebbi Allgemeinemban a Magyarországon lévő katonaságnak, Olaszországban fekvő társaihoz írt cikkét? mellyről legközelebb szólandunk.

Tudjátok e, miről álmodoznak a bécsiek? . . . hogy még Bécsnek, oly fővárosnak kell lennie, millyen még nem volt soha, és hogy a magyar pénz és hadügyministeriumot még egykor birni fogják.

Tudjátok e, hogy Németország meghasonlásban van? mert a demócrata párt elégtelen a főkormányzó választásával, a másik párt pedig a főkormányzó Bécsben lakásával.

Tudjátok e, hogy egy dakó- római republicát terveznek, és pedig az orosz megegyezésével, mellynek határa a régi Dácia határaként, a Tiszaig terjedne?!

Tudjátok e, hogy Austria nem retteg az orosz befolyástól, sőt vele nagyon sympathiroz.

Mire vezetnek ezek?... Auszriának az orosz protectoratusa alatt is, buknia kell. — A német nép egy elkorhadt redves vén fa, melly se gyümölcsöt, se árnyékot nem adhat, s melly rövid ideig élő fattyunövést hajthat ugyan, — de ezzel csak vesztét sietteti . . .

És ha Austria, mint egy összeroncsolt hajó süllyedni fog, bennünket, ha sajkánkat tőle ideje korán el nem oldottuk, vagy eltemet, vagy ha sajkánk kötele magától elszakadna is, közel az elsüllyedésig megingat . . .

A phrázisok kora letűnőn, a jog, cselekvés és önfentartás foglalta el.

Nem csak úres, de törvényellenes phrázisok a Kossuth hirlapjában ezek: „köztünk és Austria közt a pragmatica sanctio kapcsa áll“ és „támadó és védő szövetségre léptünk Auszriával“ . . .

A haza, törvény és igazság irányában, semmi tekintélyt nem ismerik. Mert a

Azon phrázisokat a törvényből alaposaknak be nem fogja bizonyíthatni. Am kísérje meg, kinek telzik, elvárjuk.

De ha eme világos törvényeink nem lennének is, — volt, midőn az önfentartás órája bekövetkezett, és a „lenni vagy nem lenni“ kérdés előtérbe szökéséig; ugyan tehát a nemzet mást, mint magát függetlennek nyilatkoztatni, hogy életét megmenthesse.

Hát mit használunk mi Auszriának azzal, ha magunkat romjai alá engedjük temettetni? . . . ha csak nem azt, hogy nyugodtabban, és kényel-

mesebben szendereggesse rajtunk örök álmait!!

Mit szólunk azon nemzet eljárásához, melly törvényes királyát, ki a nemzet szabadságát védelmezte, solenniter elkergeti.

Az illy tettet nagyba megbámuljuk, s hogy magunkat az illy nemzettel némi egyensúlyba tethessük, fenynyen dicsekszünk eleink nagy tetteivel, magunk pedig olyvak vagyunk Fáy Andrásként mint a krumpli, mellynek java a földben van, és csak haszontalan száraival játszik a szellő.

Nem birunk törvény mellett sem megbarátkozni azon elvvel, hogy mi Auszriától függetlenek vagyunk.

A trónbeszéd által felhivattunk pénz és hadügyministeriumunkról intézkedni.

Itt az idő, mellyben ki kell mondanunk függésünket vagy függetlenségünket, s ha ezen alkalmat elszakasztottak, függésünket örök gyálatunkra és vesztünkre mi magunk törvényesítettük.

Fel hát nemzet képviselői! ébredjétek... törüljétek el istenért az 1848. 3. 8- és 13-dik Szt. legyünk függetlenek, s mutassuk meg a világnak, hogy a magyar nem egy rongyos saru, mellyt német bőrrrel kellett megfellezni, elvégre is egy más barbar nemzet tapossa szét.

Várady Antal.

Mimosák.

— A serviták udvara ostromállapotban van. A h. Esterházi által ajánlottakozott ügyük féltézetesen vannak felállítva védelmére azon roppant — szemétdombnak, melly az udvar hátulso részében oly édes nyugalommal hever. Némelyek ezen állapot okát abból magyarázzák ki, hogy a ministerium okulva az ellopott katonasági — postó és táskahistórián, az érintett szemétdombnak hasonmódni elikkasztása megakadályozására élt ezen elővigyázattal. Mások ellenben azt hiszik, hogy d. Bone egyetemi tanár kérte fel a ministeriumot ezen ablakai alatti illatos kert megőrzetésére, mint melly tudományos vizsgálatának mind zoologiai mind botanicaei tekintetben bő anyagot nyújt:

— Biztos hűfőből írhatjuk, hogy a pesti hölgyek egy sturmpetitívóval szándokszauak a nemzeti gyűlésbe törni. Kívánatok nem más, mint — politcái jogokbani résztvehetés, választási és választhatási jog. Reményihető, hogy miután a háiban oly kevesen vagynak, kik beszélni szeretnek a kívánat ohne weiters meg fog adatni; mi annál kívánatosak volna, mert némely képviselő polgártársak előtt a legnagyobb argumentum — nőjeink véleménye szokott lenni. Mi egyébiránt a tisztelt hölgy-clubbot a felső ház rendezésénél kívánnók tekintetbe vétetni. Mily felséges dolog lenne a primás mellett X grófnét látni s egymást térítgetni, vagy hallani a tisztelt Z. tagtársnőt, ki az egri érseket capacitálja, hogy a coelibatus el-törletében megegyezék, s — házassadjék meg. Éljen a nők emancipatiója!

— A felsőház ülésében „am sich zu streifen“ (mi nem sokára a szó teljes értelmében fog bekövetkezni) eljenzni is szoktak olykor on-

Ez történt az első ülésben is a bihari főispán ösmeretes, „gondolkodás ébresztésre“ — intézett felszólalására. Mint halljuk ez eljenzés nem sokára zongorára alkalmazva fog megjelenni. Egy jeles hangszerző ugyan is — ki az ülésben jelen volt magát rendkívül szerencsésnek vallja, hogy halhatá e roppant tragicomediai hatású eljenzést, mellyben a megdöbbenés, a leveretés, a hitelenség, a dacz, gőg, sarcasmus és bonhomie, s más illy nemes indulatok vegyülete oly ritka mesterséggel volt kinyomva — a roppant hatású mű kidolgozásán foglalkozik, s az ülésben jelen volt főrendi tagokat egyenként keresi fel, hogy a különböző eljenzés sajtáságát így annál hűbben portaitirozhassa vagy is lekottázhassa.

Csernátoni.

Julius 8. 1848.

Minden lap elmondá, minden ember megérté, hogy hazánk e részes helyzetében pénz és katona az, mi rajtunk segíthet. Én is azt mondom.

De hogy a pénz és katona megszavazása által már meg volna téve az, minek teljesítése által a nemzetgyűlés e hazát megmonthathná, ezt kereken tagadom.

A pénz és katona magában semmi, csak használata által válik valamivé, ezen használata tehát a fődolog.

Hogyan, mire, s mikénti használata s kiállítására éppen ugy főkérdés, mint a megszavazása.

S most azt kérdem a képviselőktől, meggondolták e mit cselekesznek?

Ismerik e hazánk jelen állását?

Megmentik e a pénz és katona pusztia megszavazása által?

A trónbeszédben kimondatott, hogy hazánkat vész környezi, de ezt mi már rég tudtuk, akkor is, midőn még hivatalosan egyszer sem jelentett be a nemzetnek.

Tudtuk már akkor is, midőn Zágrábban Jelačić csak egy kis dühöngő fiatal csoport közepe mint lázító és pártutó fellépett hazánk ellen, midőn ott ezen dühöngő csoport a becsületos magyarokat s magyarszivű testvéreinket üldözni kezdé . . .

Ekkor is volt pénz és katona. Én legalább hiszem, hogy ennyi pénz és katona volt, miszerint e lázadó csoportot azonnal el lehetett volna nyomni.

Ezt a Pesti hirlap conservativ szelleme is belátta homályos szemüvegén keresztül . . .

Volt tehát pénz és katona — s miért nem használták?

Én nem tudom? Tudják e a képviselők?

De még többet mondok.

Ugy látszik az egész dologból, egyezkedésre hajlandók volnának némelyek, hogy kik ezek, azt az olvasóra bízom.

Tudják-e hát a képviselők, mire fogják tulajdonképen a katonát 200ezeret használni, mert ezt egy hiszem csak lehet és kell tudni a nemzetgyűlésnek.

Továbbá, az önkénytesek kiállításánál láttuk a kiállítás módját... Többet nem szölok.

Mit gondol a képviselő testület, hány év leend

szükséges e szerint 200 ezer fegyveres ember kiállításához?

Ha tehát szükségünk van ennyi fegyveres erőre, s tudjuk is, hogy miért van szükségünk rá, akkor bizony ki nem elégíthet azon kiállítás, miszerint az majd tudja isten mikor s mi módon leendő kiállításra, s tudja isten miképp s mire leendő használva.

A kiállításról s használatáról azonban jövő alkalommal.

Herczeg.

Keresztény szerkesztő!

Atyánka az urban!

És elvégzé az isten hetedik napon, az ő csinálmányát, mellyet alkotott vala; És megnyugodék hetedik napon minden csinálmánytól mellyit véghez vitt vala. Gen. 2.

A hetedik napon a te uradnak istenednek szombatja vagyon, né tégy azon semmi dolgot te, és a fiad, és a felesőd, a szolgálád és a szolgálód, a barmod és a jövevény ki a te kapudon belől vagyon. Ex. 20. 20.

És az országnak az ő alyái bár nem említtnek is vala az úrtörvényében meg tartják vala az urnak rendeletét, és minek előtte munkához kezdének, megnyugodának vala.

Pihenek, vasárnapok van és mondván vala.

Ma nem dolgozunk, mert tegnap sem dolgozánk, ma sem dolgozunk mert vasárnapja van az urnak, holnap sem dolgozunk mert blau montagunk van nekünk, és holnapután pihenünk és gyógyulunk mert a munka elfárasztta vala.

És van nagy télenység a pihenésnek közepette. —

És kimenének az olájkák kertjébe Budára, a schváb hegyre az Auwinkelle és evének rántott csürkét ugorka salátával s jóllakva dicsőíték az urat a természet nagyszerű templomában és pihenének vala.

És volt a duna körül egy pogány eretnek-nép farizeusok és írástudatlanok és valának ellenségei a szűznáriás huszasos népnek.

És szerencséjükre a kapun kívül valának nem pihenének és megszentelteleníték a munka által az urnak vasárnapját.

Nem verifikáltak de szövettek.

Nem vasárnapoztak, de fegyverkeztek.

És eljövének és megverék a táblabírák fajzatát. —

És osztogatának kutyabőr helyett kancsukat. —

Aranyszájú János.

HIRDETÉSEK.

Kilián s társánál Pesten

a váczai utcában Parbfrieder házban, épen most jelent meg és minden hiteles könyvtárban kapható:

A

Pecsovicsook

utolsó fortélyai.

8-rét fizve 20 kr. pp.

A „Marcius 15-ike” című hírlap egyik számba kíméletlenül tévedésből, egy újdonság csuszolt be, mellyben az én feleségem mint II. Lola Montéz a császárfürdőbeni helytelenül magaviselete miatt kérhették, sőt e lap azt is meri állítani, miként a fürdőből is utasították, mert a magyarokat barbaroknak nevezé. Ez megint a sajtószabadságai visszaélések egyik példája. Egy szerkesztő, kinek egyébiránt különös érdeke lehetett, hogy ilyen eseményt politikai hírlapban közöl, alávaló hazugságoknak, miket alkalmasint egy felbőszült Maegára szájából hallott, tért enged lapjában, a nélkül, hogy meggondolná, millyen következményeket idézhetne ez elő. Hallja tehát, szerkesztő ur az igazságot.

Én, meg feleségem másod ízben a fürdő épületébe érkezvén, de a goromba szolga, önkényessége miatt türelmet vesztvén a fürdő irodájába mentünk a tettes bérliő asszonyságnál a szolgát illetlen bánásmódja miatt bevádolandók. S im ezen bérliőné, ki — tudja az ég, másoda konyhában tanulta az illedelem szabályait, furikásként nekünk rohant, és sértő, lealázó szavakat intézett feleségemhez, sőt, midőn ez valamit visszazonkni akart, a bérliőné, kíméletlenül a verésekhez szoktatva, kezét emelt, és feleségemet kezének egy csapása által megszenyíteni akarta, mit valóban teté volna is, ha én karját az onyissal fel nem tartóztatam.

A sértő és civakodó rész tehát nem a feleségem, kinek ném is volt napernyő kezében és következőleg azt a „Marcius 15-ike” állítása szerint nem emelheté. — Azon nevek pedig (mint: Athleta stb.) csak sajnos mosolyt idéznek ajkaimra, és ha tudta volna e lap újdonsága, hogy én büszke vagyok művészetemre, kímélhetné volna ezen rám nézve csak hízogó megjegyzéseket. — Mi pedig legfőbb indignációmot gerjeszté, az azon a légből kapott alávaló hazugság, miként mi a fürdőből kiutasítottunk mert a magyarokat barbaroknak nevezők.

E gondolat, engem, a nyilvánosság emberét, egy egész nemzet színe előtt illy vakmerő, égbekiáltó hazugság által gyanusítani, csak egy olyan fejében támadhatott ki az által bosszuvágyát kielégíteni vélte. Én és földieim a tyroliaiak mindég a leghőbb rokonszenvet tápláltuk keblünkben a magyar nemzet iránt, és én azt állítom, hogy egy ilyen asszony, ki olly gonosz csínyekre veteledhetett, nem magyar, és ah az, nem méltó, hogy Magyarhont hazájának nevezze. Mi pedig önkényesen távoztunk a fürdőintézetből, hol az idegen egy ilyen bérliőné gorombaságainak ki van téve, ki azon fenyegetésemre, hogy az egész dolgot a hírlapokban nyilvánítandom, egy hazug tudósítással megelőzött, és kinek további választ csak megvetéssel fogom visszautasítani.

Rappo Károly Innsbruckból
athlétikai művész,

Magyar központi vasut.

Napokközi indulások 1848-iki Majus
20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestől Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.	tehervonat délután 11 ó. 45 p.
„ „ „ „	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.	
„ „ „ „	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
„ „ „ „	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestől Vác felé reggel 6 óra 30 percz.	
„ „ „ „	délután 2 óra 30 „
„ „ „ „	„ 5 „ 30 „
Váczról Pest felé reggel 8 órakor	
„ „ „ „	délután 4 „
„ „ „ „	„ 7 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Feladó szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László Országut, Kunewalder ház.